

illustr : Kagi story : I'm Mynt

EXTERN
พื้หมอครุ้!
รับเทียร์แล้วเป็นเมียทุกั

EXTERN⁺

พี่หมอกครับ!
รับเกียร์แล้วเป็นเมียกุตี้

illustration : Kagi story : I'm Mynt

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 47

Extern! พี่หมอกับ! รับเกียรติแล้วเป็นเมียงกุ๊ก

เขียนโดย I'm Mynt

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2562

ราคา 245 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-3723-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : สุนันทา สุนันธภักดี

ออกแบบปก : อนุรักษย์ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : Kagi รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 66

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

เจอกันอีกครั้งกับจักรวาลนิยายของ I'm Mynt นะคะ
สำหรับเรื่องนี้ *Extern!* พี่หมอครับ! รับผิดชอบแล้วเป็นมีโยก
คือนิยายที่ I'm Mynt ภูมิใจนำเสนอในอีกแง่มุมและอีก
รสชาติที่อยากให้คุณผู้อ่านได้ลิ้มลองกัน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวระหว่าง 'กัญจน์' พี่หมอ Extern
หรือนักศึกษาแพทย์ชั้นปี 6 ที่เรียกได้ว่ายุ่งสุดๆ และแทบจะไม่มี
เวลาส่วนตัวถึงขนาดไม่มีแม้เวลาให้แฟนของตัวเองจนทำให้เกิดเป็น
เรื่องเป็นราว กับ 'เปอร์ด' นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 4 หรือ
ปีสุดท้ายในรั้วมหาวิทยาลัย สำหรับคู่เปอร์และกัญจน์นี้อาจจะ
ดูเฟินๆ เหมือนคู่หมอละและวิเคราะห์แบบทั่วๆ ไป แต่ด้วยความที่เป็น I'm
Mynt แล้ว รับรองเลยว่าไม่ธรรมดาแน่นอน

เนื่องจากเรื่องของเปอร์และกัญจน์เป็นภาคแยกจากเรื่อง
Gown and Gear *เมียวิศวะมัน(ส์)ดี* หรือหมอละเอง? หรือคู่ #ไนท์
มาย ซึ่งในเรื่องนี้จะให้อารมณ์ที่ค่อนข้างแตกต่างจากเรื่องดังกล่าว

เนื่องจากนิสัยของเปอร์และกัญจน์ที่ออกจะแมนๆ เท่ๆ สมความ
เป็นชายกันทั้งคู่ จึงทำให้เรื่อง *Extern! พี่หมอคريب! รับเกียรติแล้วเป็น
เมียนูที* ออกมาในรูปแบบที่หวานปะแล่ม เจือความสนุกปนฮา และ
แฝงความตราบ่าน้ำตาตกกันเบาๆ รับรองว่าจะทำให้คุณผู้อ่าน
ทั้งอินทั้งฟินจนวางไม่ลงแน่นอน

สุดท้ายนี้ I'm Mynt ขอฝากนิยายเรื่อง *Extern! พี่หมอคريب!
รับเกียรติแล้วเป็นเมียนูที* ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจหรือเป็นหนึ่งในนิยาย
ในดวงใจที่ทำให้คุณผู้อ่านได้มีความสุขและสนุกเพลิดเพลินไปกับ
เรื่องราวของเรา

แล้วเจอกันใหม่ในเรื่องต่อๆ ไปนะคะ

ตัวอย่าง I'm Mynt

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

- บทนำ -

“Extern!~ มีเคสใหม่เข้าค่าา!”

：“Extern!!! คนไข้ปวดท้อง!!!”

：

“Extern!!! คนไข้ Arrest!!!”

：

“Extern!”

：

“Externnnnn!!!”

“ครับบบ!”

ผมวิ่งหอบร่างกึ่งไร้วิญญาณของตัวเองเพื่อลงจากชั้นแปดไป
ยังชั้นหกเพื่อรับเคสที่เข้ามาใหม่ เหลือบมองนาฬิกาก็ใกล้จะตีห้า
แล้ว คือนั่นยาวนานกำลังจะจบลง...แล้วต่อด้วยวันอันยาวนานกว่า
แทน!

เป็นนักศึกษาแพทย์ปี 6 ชีวิตก็อย่างนี้แหละครับ อยู่เวรถึงหกโมงเช้าแล้วก็ต้องมาราวนอร์ม (ดูอาการของผู้ป่วยตามเตียงในหอผู้ป่วยแล้วปรับเปลี่ยนการรักษาในแต่ละวัน) ต่อเหมือนเมื่อคืน 'ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนเมื่อคืนไม่ได้อยู่เวร' ซึ่งชีวิตนักศึกษาแพทย์ปีสุดท้ายก็อย่างงี้แหละครับ ต้องถูกจิกหัวใช้ทุกอย่างเหมือนเป็นทาสในเรือนเบี้ย เหมือนเป็นซินเดอเรลล่าที่ถูกรังแก...โอ้ววว ชีวิตหมอกัญจน์!

“หมอกัญจน์ ถ้า Progress เคสเสร็จก็กลับหอไปอาบน้ำพักผ่อนเถอะค่ะ เดี่ยวเจ็ดโมงค่อยมาราวนอร์มก็ได้”

ผมพยักหน้าให้พี่พยาบาลเล็กน้อยหลังจากใส่ Tube (ท่อช่วยหายใจ) ให้ผู้ป่วยรายสุดท้ายเสร็จ

เดินแบกร่างโงนเงนสะลึมสะลือของตัวเองกลับมาที่รถ BMW ของพ่อที่ยึดมาขับซึ่งจอดบริเวณที่จอดรถของโรงพยาบาลใกล้ ๆ กับร้านสะดวกซื้อและร้านข้าวต้มที่เป็นแหล่งรวมตัวของพวกแข่งก็จากการท่องเที่ยวมาตราตรี

แถดดดแต่!

ผมขมวดคิ้วน้อย ๆ เมื่อรถสตาร์ทไม่ติด ตอนนั้นสติสัมปชัญญะเริ่มถดถอยลง หรือผมควรจะนอนบนรถไปเลยดี ตอนนี้ง่วงมาก ๆ จนแทบทนไม่ไหว ยอมไม่อาบน้ำก็ได้ ขอแค่ได้นอนก็พอ

ก๊อก! ก๊อก!

ผมผงกศีรษะขึ้นจากพวงมาลัยแล้วมองคนที่เคาะกระจกรถของผมอย่างงุนงง...มาได้ไงวะ

กรีก!

ผมปลดล็อกรถแล้วเดินลงมาประจันหน้ากับคนตัวสูงผิวเข้ม

นิดหน่อยแบบนักกีฬาและที่สำคัญ หมวดของมันเด่นชัดกระแทกตา
ผมมาก เห็นแล้วรู้สึกกรรหูรอกตา แถมกลิ่นแอลกอฮอล์จางๆ ยังพอ
ให้เดาได้อีกว่ามันไปทำอะไรมา

“มีอะไร”

มันคือเปอร์ ซึ่งผมก็ไม่รู้ว่าเปอร์อะไร ไฮเปอร์? ไวเปอร์?
เปอร์คัสชั่น? เปอร์ริเฟอรี? รู้แค่ว่ามันคือเด็กวิเศษปี 4 ที่คุณงานฝั่ง
วิเศษในโครงการที่ผมดูแล...และหน้ามันกวนตีน ปากก็วอนโดนตีน

“สตาร์ทรถไม่ติดเหอหือ”

“อืม”

ผมกอดอกพยักหน้าให้มันนิดหน่อย อากาศตอนเช้าๆ ชักจะ
หนาวเกินไปแล้ว

“เดี๋ยวซ่อมให้...ไปนอนบนรถผมก่อนมั๊ย”

คนตัวสูงโย่งว่าพลงซึ่งไปทางแลมโบกินี่สีดำด้านทั้งคันที่จอด
เด่นอยู่ด้านหลัง ผมก็ทำได้แค่ขมวดคิ้วอย่างสงสัย...จะมาไม่ไหนวะ

“ซ่อมได้เหอ ทำไม...เป็นพระเอกเหอเราอะ...เสียใจด้วยนะ
กูไม่ใช่นางเอก”

ถึงผมจะงง แต่ปากผมก็ยังใช้การได้ดีอยู่เสมอ

“ผมก็ไม่ใช่พระเอก และถ้าพี่ไม่ได้เป็นนางเอก...แปลว่าเราก็กู้กันได้ไหม้ครีบ”

ผมหรือตามองรุ่นน้องต่างคณะอย่างประเมินว่าเจ้าหมวดนี้
ต้องการจะเล่นอะไร

“เหอะ เสียวะนะมึงอะ”

ผมถอนหายใจน้อยๆ ตอนนี้อย่างง่วงเกินกว่าจะมายืนได้เถียง
กับใครได้

“ผมกำลังจะโทร.ตามช่างมาซ่อมให้ เพราะต่อให้ผมจะซ่อม

‘ได้แต่ผมก็ไม่มีอุปกรณ์อยู่ดี... พี่ขึ้นไปนอนบนรถก่อนเถอะ ผมจะอยู่ตรงนี้รอช่างให้’

“เออ ๆ”

เมื่อมีทางดี ๆ ให้เลือก แล้วทำไมผมต้องเล่นตัวล่ะ

ผมเดินโงนเงนเปิดประตูที่นั่งข้างคนขับแล้วยึดตัวเองเข้าไปปรับเบาะเอนนอนทันที ภาพสุดท้ายที่ผมเห็นคือร่างสูงกำยำของรุ่นน้องเปิดฝากระโปรงรถของผม เข็กนุ่นนี้ให้ด้วยหน้าตาจริงจัง ผิดจากนิสัยปกติของมัน... แบบนี้ก็ดูดีไปอีกแบบแฮะ

แล้วปล้นสติของผมก็หลุดลอยไปที่ละน้อย... ที่ละน้อย

...

สัมผัสแผ่วเบาบริเวณศีรษะ คล้าย ๆ ถูกลูบไปมาเบา ๆ

...

สัมผัสอุ่นร้อนผะแผ่วประทับลงที่หน้าผาก... เลื่อนลงมาที่ริมฝีปากอ่อนนุ่ม และค้างไว้อย่างนั้นสักพัก... ก่อนสัมผัสนั้นจะหายไป

...

ความเหน็บหนาวหายไปจับปล้นเพราะอากาศรอบ ๆ ตัวถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นที่โอบล้อมไว้

...

..

.

Rrrrrrrrr!!!

ผมลืมตาตื่นขึ้นมาแล้วรีบคว้ามือถือตัวเองตามสัญชาตญาณ อาจจะถูกวอร์ดโทร. ตามก็เป็นได้

“ครับ?”

[พี่กัญจน์ เรสซิเด้นท์ (แพทย์ประจำบ้าน) กับอินเทิร์น (แพทย์
ใช้ทุน) วันนั้นมาราวนส์สายหน่อยนะ ดิดคอนเฟอร์เรนซ์ พี่ไม่ต้องรีบ
มากก็ได้ นอนพักไปหอะ...สัปดาห์น้อยก็ยังมีดีพี่]

“อืม ๆ ขอบใจ”

ผมกรอกเสียงตอบนักศึกษาแพทย์ปี 4 ไปก่อนจะกดวางสาย
พลันสายตาก็เหลือบมองเสื้อช็อปสีน้ำเงินที่ห่มคลุมตัวผมอยู่
อย่างง ๆ...ฮ่า ๆ กาวนส์สั้นก็ใส่ แถมยังมีช็อปมาห่มอีก อุ่นฉิบหาย!
แชะ!

ผมกดถ่ายรูปเสื้อกาวนส์และเสื้อช็อปที่พาดทับกันบนตัวผม
โดยติดใบหน้าแค่ครึ่งหน้าของผมและไม่เห็นชื่อของผมบนกาวนส์แล้ว
จึงอัปลงอินสตาแกรม...ผมลงแค่เพราะรู้สึกว่ามันแปลกดีที่สองสิ่ง
นี้มารวมกันได้ทั้ง ๆ ที่กว่าจะโคจรมาเจอกันได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ผม
ไม่ได้มีเจตนาจะสื่อสิ่งอื่นใดในเชิงรักใคร่จริง ๆ...จะเหมือนแก้ตัว
มั๊ยครับ

ก๊อก! ก๊อก!

ผมหันมองตามเสียงเคาะตรงกระจกรถหุ้ แล้วเปิดประตูลง
ไปคุยกับเจ้าของรถที่ยืนยิ้มน้อย ๆ ให้

“ครับ?”

พอได้นอนพักนิดหน่อยก็เริ่มคิดได้และไม่อยากเหวี่ยงใส่คน
ที่มาช่วยเหลือ

“รถเสร็จแล้วครับ”

เจ้าหน้าที่ยืนยิ้มกริ่มให้ผม...กุละเกลียดยิ้มกริ่มกริ่มของมัน
จริง ๆ เป็นเหี้ยไรครับ

“อืม...”

“...”

“...ขอใบใจ”

ผมว่าเสร็จก็เดินไปที่รถทันทีอย่างไม่อยากจะมองหน้า
กวนตีน ๆ ของเจ้าเด็กนี่สักเท่าไร

“หมอกัญจน์”

“อะไร!”

ผมเปลวหันไปตวาดใส่เด็กวิเศษนิดหน่อยจนมันตกใจน้อย ๆ
ก็ผมเขินแปลก ๆ นี่ครึ่งเวลาถูกมันมองด้วยสายตาเจ้าเล่ห์แบบนั้น
แทบจะตลอดเวลา...ไอ้หมาจิ้งจอก!

“เอ่อ...ผมรู้นะว่าหมอกอาจจะชอบ แต่คือ...”

“???”

“ผมยังต้องใช้เสื้อช็อปเข้าแล็บนะครับ”

ผมเบิกตาโตนิดหน่อยแล้วก็มองช่วงอกตัวเองที่มีเสื้อ
ช็อปคลุมพาดอยู่

พรี๊! พิวว

แล้วผมก็ขยี้ผ้าและโยนคืนให้เจ้าของอีกที

“ฮ่า ๆ ๆ ไว้วันหลังจะเอามาให้หม้ออีกนะครับ!”

แม่งยังจะตะโกนตามหลังกูมาอีกนะ! กูก็อายเป็นนะไว้ย

“เออ! กูไปละ”

แล้วผมก็เดินตังตังกลับไปที่รถทันที ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้จน
ต้องหันกลับไปคุยกับเจ้าหนวดหรือมหมื่นนั่นอีกที

“ครับ?”

“ค่าซ่อมอะ”

ผมเอียงคอมองมันอย่างตั้งคำถาม พลังความหาคะเป่าเงิน
ในกระเป๋าแกงสแล็ก

“ถือว่าผมให้เป็นของหมั้น”

“หมั้นอะไรวะ”

ตอนนี้ผมแรมตัวและงุนงับกับคำพูดของมันมาก มึงช่วยพูดอะไรให้เคลียร์ ๆ ดี

“ก็แค่อยากจะหมั้นไว้เผื่อได้มาเป็นเขยหมอโง่งล่ะครับ”

ผมหรือตาลงทำหน้าเอือม ๆ เอาที่น้องสบายใจเลยครับ

“คิดว่าจะเป็นไปได้ก็ลองดู”

แล้วผมก็สตาร์ททรถ ขับออกมาเลยโดยไม่ได้สนใจคนตัวสูงที่ยืนมองจนรถหายไปสุดสายตา

...

..

.

“ไม่ได้คิดว่าจะเป็นได้ แต่คิดว่าได้เป็นแน่...คุณสะใภ้วิควะ”

ตัวช่วย

ครับ...คุณรู้มั้ยว่าหนึ่งในความฉิบหายs (เต็ม s ให้แสดงถึงพหูพจน์) ของการเรียนหมอก็คืออะไร

> เรียนหนัก?

ไม่หอรอกครับ คณะไหนก็หนักทั้งนั้น

> เหนื่อย?

เป็นนักศึกษามันก็ต้องเหนื่อยอยู่แล้วครับ

> งานยุ่งจนโดนแฟนทิ้ง?

เอ่อ...มันก็ใช่ะครับ แต่ตอนนี้ผมยังไม่โดน ข้ามไปๆ

> อยู่เวร?

ใช่ครับ! มันคือการอยู่เวร!!! และยิ่งเหี้ยมากถ้ามันคือการอยู่เวรสิ้นปี!!! ดินะครับที่วันนี้อาจารย์อนุญาตให้ลงเวรได้ตอนเที่ยงคืน

5

4

3

2

1

Happy New Year!

ฟู้ววว ตุ่มम्म!

เสียงทิวีโนวอร์ดดังลั่น ทั้งพีๆ พยาบาลและคนไข้ต่างลุกมานั่งแล้วส่งเสียงร้องเพลง ยิ้มดีใจเมื่อเข้าสู่ปีพ.ศ.ใหม่

...ส่วนผมก็เก็บของไปเจียบๆ พร้อมจะลงเวรไปนอน ตอนนั้นผมทั้งวังง ทั้งเหนื่อย ต้องการการพักผ่อนขั้นสุด

“หมอกัญจน์จะกลับแล้วหรือคะ”

“ครับบบ”

ผมส่งยิ้มโบกมือให้กับพี่พยาบาลเป็นเชิงบอกลา เดี่ยวพุงนี้ตอนเช้าผมก็ต้องมาราวนอีกอยู่ดี อาชีพแบบพวกผมเนี่ย ไม่ได้มีวันหยุดหรือครับ

กรีก!

กดปลดล็อกรถแล้วยึดตัวเองเข้าไปนั่งในรถ ความหาโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเช็กข้อความเผื่อน้ำฟ้าแฟนสาวของผมจะส่งข้อความอะไรมาให้ แต่ก็ว่างเปล่า ช่วงนี้เราไม่ค่อยได้คุยกันเลย ตัวผมเองก็ไม่ค่อยว่าง ทั้งงานวอร์ด ทั้งงานคณะ ยุงจนแทบจะไม่มีเวลานอน ส่วนน้ำฟ้าเองก็คงจะยุ่งกับงานบริษัทที่เธอทำงานอยู่ เหมือนว่าจะเป็นบริษัทใหญ่ซึ่งค่อนข้างเคร่งกับงานบัญชี เราเลยไม่มีเวลาเจอกันเท่าไร และเคานต์ดาวนนี่ปีนี้อเธอรู้ว่าผมไม่ว่างเพราะอยู่เวร เธอก็ไม่ได้งอแงอะไร บอกว่าจะไปสวดมนต์ข้ามปีกับคุณแม่ของเขา ซึ่งผมก็เห็นว่าดี

Rrrrrrrrr~

ไม่ทันที่ผมจะได้กดปิดหน้าจอมือถือและสตาร์ทรถ เสียง

มือถือก็ดังลั่นมาจากเบอร์ของนัทชา เพื่อนสาวสุดแมนของผม

“ว่า?”

[มิ่งลงเวรียัง]

นัทชามันอยู่เวรไปเมื่อวานแล้วครับ วันนี้มันคงจะออกกล้า
เหยื่อกับแก๊งของมัน

“เฮอ...กำลังจะกลับคอนโดฯ”

ผมว่าพลาจสตาร์ทรถและขับออกมาจากลานจอดรถ

[รีบมาที่ Z-club ด่วน ๆ เขามิ่งอกแล้วก็ญจน์]

ผมขมวดคิ้วงุนงงกับคำพูดของเพื่อน เขางอกอะไรของมันวะ

...

..

@ Z-club

ผมจอดรถไว้ที่หน้าร้านก่อนจะถอดกาวน์สั้นข้างนอกออก
เหลือแต่เสื้อยืดสีเทาเข้มข้างในกับกางเกงเข้ารูปสีดำรองเท้านั่ง
ปัดผมฟู ๆ ให้กลับมาเรียบอีกครั้ง แล้วเดินเข้าร้านไป

♪ ♪~

เสียงเพลงคึกคักดังไปทั่วร้าน ผมทำเพียงแค่หันมองหาโต๊ะ
ของเพื่อนสนิท แม้ว่าจะมีผู้หญิงเข้ามาขอชนและมาสะดุดให้ผมได้
หลอกแต่ะอึ้งพวกเธอหลายครั้ง สุดท้ายผมก็มาถึงโต๊ะจนได้

“เรียกกูมาทำไม...ง่วงงง!”

ผมเหวี่ยงใส่เพื่อนสาวที่รีบรื้อผมให้มาทันที มองไปรอบ ๆ
โต๊ะก็มีเพื่อนผมอยู่กันครบ ผมหยิบแก้วเหล้าที่เพื่อนส่งมาให้กระดก
เข้าปากรวดเดียวจนหมด และนัทชาก็รินผสมให้ใหม่...มิ่งกะมอมกู?

“แพนมิ่งอยู่ไหน”

ไอ้ไกด์เพื่อนสนิทอีกคนที่ดำรงตำแหน่งรองนายกสโมสรฯ ผู้ซึ่ง
ไม่ค่อยจะช่วยงาน ถ้ามุมขึ้นเมื่อเรานั่งข้างกัน

“ไปสวดมนต์กับแม่”

ผมตอบส่งๆ ไป จะมาถามถึงเมียกูเพื่อ?

“แม่นี่ใช่คนที่ใส่เสื้อเซตสีฟ้ากางเกงสแล็ก หวีผมเรียบแป้ล้
และนิ้วเนียนกันอยู่ไซพานุ่นปะ”

ผมกะพริบตาตอบไปงๆ อะไรของมันวะ

“มึงดูโน่น!”

ผมหันมองตามนิ้วขาวๆ ของเพื่อนไปยังไซฟาถัดๆ ไปใกล้ๆ
ก็ปรากฏว่างบางๆ ของผู้หญิงที่ผมรู้จักดีทุกซอกทุกมุมมาตลอด
ระยะเวลาสี่ปี เธอถูกทาบทับด้วยผู้ชายชุดพนักงานออฟฟิศที่เสื้อผ้า
ของทั้งคู่เริ่มหลุดลุ่ย ผมเผ้าก็เริ่มฟูจากการขย่ำขยี้

“!!!”

ร่างกายผมเย็นเยียบตั้งแต่ปลายผมถึงปลายนิ้วเท้า รู้สึกตัว
หนักๆ ทำอะไรไม่ถูก เหมือนหนักๆ หัวคล้ายว่ามีเขงออกยาวโค้ง
เกือบชนเพดานคลับ

“หรือว่าในแก้วนั่นไม่ใช่เหล้า แต่คือน้ำมนต์ตั้งเเหอ...สวดมนต์
อะไรของแม่วะ!”

เพื่อนผมเริ่มหัวร้อนแทนผมทันที พวกมันมานั่งก่อนผม
ก็คงจะเห็นอะไรดี ๆ มากกว่าผมสินะ

“หรือที่ยืนเปิดเพลงบนเวทีนั้นไม่ใช่ดีเจ แต่เป็นหลวงพี่?”

“เฮ้อ! พวกเรา!...”

“สาาาาา!!!”

แล้วพวกมันก็ยกมือขึ้นไหว้กล่าวสาธุพร้อมกัน

ผมคิดว่าแก้วเหล้าเพียวๆ ของไอ้ไกด์เข้าปากและกระดก

รวดเดียวจนหมดอีกครั้ง เหมือนคนไม่รับรู้รสใด ๆ ให้สติมันเบลอ ๆ
ไม่อยากจะเห็นอะไรชัด ๆ

พรี๊!!

“ไอ้กัญจน์ จะไปไหน”

ไอ้ไกด์ร้องเรียกเมื่อผมลุกเดินออกจากโซฟาและตรงเข้า
พลอร์แทนที่จะไปจัดการกับผู้หญิงคนนั้น

“หาผิว...”

เมื่อชีวิตมันเหี้ยกับผมก่อน...ก็ต้องเหี้ยให้มันถึงที่สุด!

เดินตรงดิ่งไปยังผู้ชายที่เด่นที่สุดบนพลอร์ แสงไฟตกกระทบ
ลงมาทำให้ภาพผู้ชายตรงหน้าดูฟุ้งและน่าหลงใหลเพิ่มทวีคูณ ร่าง
สูงใหญ่แบบนักกีฬา ลุคคูล ๆ แบบที่ทำให้ไม่อยากจะละลายตา
รอยยิ้มที่อบอุ่นจนน่าหมั่นไส้ ไรหนวดแบบที่ทำให้รู้สึกว่าเขามีเสน่ห์
เซอร์ ๆ แบบเป็นตัวของตัวเอง

“หมอกัญจน์?”

ผมเบียดตัวแทรกเขาและผู้หญิงที่ยืนนิ้วเนียนกันออกไป ผม
คิดว่าคอของรุ่นน้องต่างคณะลงมาประกบปากกบดเบียดลงไปทันที...
นาที่นี้ผมไม่แคร์ ไม่จำเป็นต้องแคร์อะไรทั้งนั้น มันถึงเวลาที่ผมจะ
ทำอะไรตามใจตัวเองซะบ้าง!

...

..

.

ตั้ง!

ตบ!

ผลึกตัวร่างสูง ๆ ของเปอริให้กระแทกกับผนังห้องนอนใน
คอนโดมิเนียมของผม ก่อนจะตามไปบดเบียดกายทาบทับกับกาย

แกร่ง

“อ้อ”

สอดลั่นลงไปลึกอย่างควานหาและสำรวจเช่นเดียวกับที่เจ้าหนูมิวโตะเองก็ล้วงลั่นเข้ามาเกี่ยวกระหวัดกับผม สองมือใหญ่ของเขาบิดบีบเคล้นคลึงสะโพกของผม ผมเองก็ลُبได้สอดมือไปได้เสื่อเซ็ดยีนของเขา กระทบเข้ากับซิกซ์แพ็กแน่นเต็มมือ ปลดกระดุมให้กับเขาด้วยความรวดเร็ว

...ต้องการ ตอนนี้ผมต้องการและอยากทำให้เขาเองก็ต้องการผมเช่นกัน...

อยากให้มีใครสักคนในนาทินี้ที่ต้องการผม...

พลັก!

ผล็กร่างหนา ๆ ลงกับเตียงก้าวขึ้นคร่อมนั่งทับซิกซ์แพ็กแน่นแล้วโน้มตัวลงไปคลอเคลียซุกใช้ชอกคอก สุดดมกลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นกายของเขาแบบผู้ชายสปอร์ต...เสพติด ผมกำลังจะเสพติดกลิ่นนี้

“ฮะ!”

ผมตกใจน้อย ๆ เมื่อคนข้างล่างคงจะแทบทนไม่ไหวจึงพลิกขึ้นมาฟาดตัวผมกระแทกลงกับเตียงและคร่อมทับตัวผมไว้

“อ้อออ”

บดเบียดริมฝีปากลงมาอีกครั้ง ดูดดึงกลีบปากแรงบ้างสลบเสียวเบา ๆ ให้พอรู้สึกเสียวชาน ก่อนจะไถ่ลงมาที่ชอกคอกขาวของผม

“ฮะ...อย่าทำรอย”

และเขาคงไม่ฟัง รู้สึกเจ็บแปลบทันทีที่ต้นคอ ตอนนั้นคงขืนสีกลีบกุหลาบซ้ำ ๆ เช่นเดียวกับหัวใจผมตอนนี้...บอบซ้ำซะไม่มี

ฟิ้ว!

เสื่อยัดถูกกระซอกและโยนออกไปให้พ้นตัว เช่นเดียวกับเสื่อ
เข็ดยีนของเขา ผมลงมือปลดเข็มขัดและชิปกางเกงของเขาออก
พร้อมกับที่เขาทำแบบเดียวกันนั้นให้ผม

“อ้อาา”

รู้สึกเสียวซ่าทันทีที่เขาดูดีดิ่งโลมเลียลงกับยอดอกไวต่อ
ความรู้สึกของผม จนอดที่จะจิกขย้ำกลุ่มผมสีน้ำตาลของเขาไม่ได้

“อ้ออออ!”

สะดุ้งและร้องครางอย่างตกใจเมื่อกางเกงถูกถอดออกไป
พร้อม ๆ กับแกนกายที่ถูกล้วงควักออกมาด้วยฝีมือของรุ่นน้อง...
เฮ้ย! ผมไม่ยอมเป็นฝ่ายรับนะ!

“เดี๋ยว!!!”

ร่างกำยำที่อวดสายตามอยู่ตอนนี้กำลังลุกขึ้นยืนเพื่อถอด
กางเกงที่ใกล้จะหลุดแหล่มีหลุดแหล่ ตาคู่สวยสีน้ำตาลเข้มกระทบ
แสงไฟที่สาดส่องควิวบับเจ้าเล่ห์ เขายกคิ้วขึ้นอย่างสงสัยว่าผมมี
อะไร

“ครับ?”

“มะ ไม่เป็นรับนะเว้ย!”

ใครจะยอมล่ะครับ มันเจ็บนะเว้ย! ยิ่งเคยเห็นเคยทำการตรวจ
ส่องทางรุตวารของคนไข้ ได้ยินเสียงคนไข้ร้องโอดโอยก็พอรู้ว่ามัน
ต้องเจ็บแน่ ๆ กูไม่ยอมอะ!

“ครับ...”

พูดเหมือนยอมรับแต่เขากลับค่อย ๆ ถอดกางเกงยีนตัวเท่านั้น
โยนทิ้งไป คีบคลานขึ้นมาจากปลายเตียงช้า ๆ ก้มลงจูบซับตั้งแต่
น้อง...เฮา...ต้นขา...ต้นขาด้านใน

จูบเรื่อยมาจนท่อนเอ็นที่เริ่มแข็งข้อนสู้มือเขา

“ฮะ!”

สะดุ้งสุดตัวเมื่อเขาครอบครองทั้งท่อนด้วยปากของเขา ดูดโลมเลียรอบ ๆ แขนกายจนผมแทบไม่เป็นตัวของตัวเอง

“อ้าาา”

จิกเกร็งไปทุกสัดส่วน ผมขมขื่นมือลงกับกลุ่มผมนี้ของเปอร์ด้วยความเสียวซ่าน ลื่นร้อนลากชั้นลงดูดดึงทั่ว ๆ แ่งเนื้ออย่างมีจังหวะ

...กะ...เก่งเกินไปแล้ว!

“อ้ออออ”

เขาถอนริมฝีปากออกแล้วจูบซับชั้นมาที่ท้องน้อย ลากลื่นลงไปในแอ่งสะดือ มือก็ช่วยชักเร่งเร้าท่อนเนื้อของผมจนแทบจะระเบิด

“แฮก!”

ผมติดดินไปมา ไม่ไหวแล้วนะ มันเสียวจนผมต้องกัดปากข่มอารมณ์ที่เริ่มพุ่งขึ้นสูงของตัวเอง มองไปหน้าหล่อเหลาคมเข้มของเขาที่มักจะมียอัยมดูอบอุ่นเสมอ...แต่ตอนนี้กลับดูร้อนแรงและอันตรายจนแทบเผาผมให้หมดไหม้ไป

“อย่ากัดปาก”

“ฮะ!”

เขาเงยหน้าจ้องมองผมแล้วสั่งด้วยเสียงมีอำนาจ ก่อนจะขยับมือขึ้นลงเร็ว ๆ อย่างเร่งจังหวะ...ทำเอาผมแทบข่มไว้ไม่ได้

“อ้ออออ...มะ ไม่ไหวแล้ว!”

หน้าหล่อ ๆ ดูเข้มขึงขึ้นจนผมรู้สึกว่ามันน่ามองแปลก ๆ

“อ้อ!”

ผมกัดปากตัวเองอีกครั้งแล้วจิกมือลงกับท่อนแขนแข็งแรงที่แน่นด้วยกล้ามเนื้อ มองหน้าเขาอย่างกับจะอ้อนวอน

“อย่ากัดปาก!”

ผมก็อยากจะหยุดกัดปาก แต่มันเสียวมากจริง ๆ เพราะยิ่งเขาห้าม เขาก็ยิ่งเร่งแรงมือมากขึ้น จนสุดท้ายผมก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป!

“อ๊ะ อ้าาาา!”

น้ำสีขาวยุ่นพุ่งพรวดเปรอะเปื้อนทั่วซิกซ์แพ็คแน่น ๆ ของคนสอด

พีบ!

ไม่ทันที่ผมจะได้หายเกร็งกระดูก เขาก็พลิกตัวผมคว่ำลงแล้วทาบทับลงมาทันที

“...บอกว่าอย่ากัดปาก ทำไมไม่ฟังละ หีม?”

เสียงหัมมุ่มแหบพร่ากระซิบข้างใบหู ก่อนจะสอดลิ้นร้อนเข้ามาในรูหู เล่นเอาผมเสียวชานไปทั่วทุกอณูของร่างกาย

“อ๊ะ! ยะ อย่าาา!”

ไม่ทันที่ผมจะได้ห้ามอะไร ท่อนเนื้อแข็งแกร่งขนาดใหญ่ก็สอดเข้ามาอย่างแรงจนผมที่ไม่ทันได้ผ่อนคลายหรือตั้งรับ เจ็บแปลบและจุกขึ้นมาทันที

“อึก! อ้อออ! เจ็บหทัย ๆ!!!”

ผมสับสนและเดินพลา่านไปมา มันเจ็บจนผมแทบจะร้องไห้

“อู่ว!...รีแล็กซ์นะครีบ...อิมมม”

เขาจุกทับลงมาที่หลังใบหู...ท้ายทอย เรื่อยลงมาตามกระดูกสันหลังทีละข้อ...ทีละข้อ ดูดดึงฝากรอยไว้จนผมเจ็บแปลบเบา ๆ สุดท้ายผมก็รู้สึกเสียวและผ่อนคลายไปพร้อม ๆ กัน เผลอกระดูกตอด้รับท่อนเนื้อที่เริ่มขยับช้า ๆ

“อ้าา...”

เมื่อเจ็บน้อยลงและเสียวมากขึ้นผมก็ยิ่งขมิบตอด้รับท่อน

เนื้อแรงมากขึ้นเพื่อช่วยลดความเจ็บปวดและระบายความเสียวชานมากขึ้นไปอีก

“อืมมม...อย่าตอดแรงมากสิครับ ผมยังไม่อยากรีบนะ”

“สะ เสียวอะ!”

เขายับเข้าออกซ้ำ ๆ ฟันลมหายใจข้างโอบุผม เล่นเอาขนลุกไปทั่วร่าง

“อ้อออ...”

ผมร้องครางคลอไปเมื่อเขายึดตัวจับสะโพกผมแน่น หยัดกายเข้าออกแรงขึ้นและเร็วขึ้น

“อืมมม”

เสียงครางต่ำในลำคอของเขาบ่งบอกว่าเขาเองก็พอใจมากเช่นกัน

พรีป!

เมื่อเขาชะลอความเร็วลง ผมก็พลิกตัวขึ้นมาและผลักเขากดลงกับเตียง...ผมอยากคุมเกมบ้าง

“กัญจน์...”

แววตาต้องการตัวผมจากเขามันยิ่งทำให้ผมมีความสุขและอยากทำให้เขาสุขมากขึ้นไปอีก

“อ้อออ”

ผมกดตัวเองลงไปกับท่อนเนื้อแข็งเรงนั่นอีกครั้ง เท้าสองแขนลงข้างตัวเขา

“อ้าา!”

“อืมมม...ใจเย็น ๆ สิครับ”

ผมขมิบตอตรงท่อนเนื้ออย่างรุนแรงเพื่อให้เขาเข้าไปได้ทั้งท่อน

“อ้อ”

ขยับชั้นลงช้า ๆ โดยมีสองแขนแกร่งพยุงช่วงสะโพกผมไว้

“อืมมม”

คนข้างล่างชั้นตัวขึ้นนั่ง จ้องมองผมอย่างไม่ละสายตา ตอนนี้อยู่
ใบหน้าผมและเขาอยู่ในระดับเดียวกันระยะประชิด

...ซึ่งผมไม่สามารถที่จะละสายตาจากเขาได้อีกต่อไป

“อ้อาา เสียวว!”

เขากอดรัดผมแน่น กดลงและขยับสะโพกขอยถึ ๆ กระทบ
ขึ้นมาในท่านั่งแบบนี้ เล่นเอาผมหัวสั่นหัวโคลนกอดตอบเขากลับ
เช่นกัน

“อ้อออ”

“อ๊ะ! มะ...มะ ไม่ไหว ๆ...ไม่ไหวแล้วเบอร์!”

ผมร้องครางส่งสายต้อ่อนวอนรุ่มน้องให้ช่วยปรานีผมที
เพราะตอนนี้ผมแทบอดทนไว้ไม่ไหวแล้ว แต่คล้ายว่าคนใจร้ายจะ
ไม่ฟัง กดทับกระทบเข้ามาเร็ว ๆ ด้วยแรงอารมณ์

“อ้อ!”

เขาบาดเจ็บล้มลงลงมาในโพรงปากอย่างกับจะซึมทุกสัมผัส
ของผม

พลັก!

เขาผลัดผมจากบนตักให้นอนราบลงไปแล้วกระทบตามมา
ไม่ยั้ง เช่นเดียวกับลมหายใจที่ถูกช่วงชิงไป

“อ้อออ”

คล้ายกับว่าแค่ถึงสวรรคมันยังน้อยไป เพราะตอนนี้ความรู้สึก
ของผมมันไปไกลกว่านั้นมากแล้ว

“อืมมม”

คิ้วเข้มขมวดมุ่นอย่างข่มอารมณ์ ผละจูบออกแล้วมองหน้า
ผมนิดหน้อยก่อนจะบดจูบลงมาซ้ำอีกที ปราณเปรอความรู้สึกยิ่งกว่า
ดีให้แก่ผม

“อ๊ะ!”

จูบหวานปนซาบซ่านคลุ้งไปทั่วโพรงปาก เขาขบเม้มลงมาที่
ริมฝีปากผมอย่างแรงด้วยอารมณ์ จนผมรับรู้ถึงกลิ่นคาราเลือด

“เจ็บ!”

เปอร์เงยหน้าขึ้นมองผมอีกครั้งแล้วกระแทกถ้ำเข้ามาแรงขึ้น
จนผมทนไม่ไหวอีกครั้ง

“อ้อาาา!!!”

“อ้อออ”

ผมตัวเกร็งกระตุกอย่างแรงแต่เปอร์ก็ยังหยัดกายเข้าออกกร้ว ๆ
อย่างคนใกล้ถึงฝั่ง

“อะ...อืมมม”

ความอุ่นร้อนซาบแผ่ไปทั่วทางเดินด้านใน จนผมต้องขมิบ
ตอดรดอย่างควบคุมไม่ได้

ฟุ่บ!

คนสอดฟุ่บตัวลงมาทับตัวผมอย่างหมดแรง ริมฝีปากของเขา
แนบกับใบหูของผม รู้สึกเสียวมากขึ้นจนขนอ่อนลุกชันเมื่อไรหนวด
ถูไปมาที่ข้าง ๆ กกหู

“...อย่าตอดสิครับ เสียว”

คนหล่อแสบะยี้มล้อ ๆ ผมเมื่อผมเหลือบไปมอง เขากอดผม
ไว้นแน่นแต่แปลกที่ผมกลับไม่อึดอัด

“เจี๊ยบไปเลย...”

ผมหลับตาอย่างอ่อนคลาย ไม่อยากจะคิดว่าตัวเองได้ทำ

อะไรลงไป...ไม่ได้อยากจะเสียใจ

...ก็มันทำลงไปแล้ว จะเสียใจไปทำไม

“สวัสดิ์ปีใหม่ครับคุณหมอ”

คนหล่อกระซิบเสียงหุ่มแผ่วเบาข้างๆ หูผม และกอดกระชับ
แน่นขึ้นอีกนิด

“อืม...หวัดดีปีใหม่ครับ คุณวิศวกร”

ตัวอย่าง